

Заговорници неолибералног концепта тврде да је кинески макроекономски модел само једна верзија неолибералног концепта. Други тврде да је Кина доказ виталности комунизма/социјализма. Мишљена сам да се Кина држи Денгове сентенце да „није важно да ли је мачка црна или бела, важно је да лови мишеве“, односно онога што ми зовемо одрживим развојем, а да је идеолошка подлога такве политике пре свега етатизам. Овај текст разматра сва наведена питања.

„Неолиберална“ Кина

Основна теза западних неолибералних представника је да је Кина суштински сконцентрисана на максимизирање профита, да је направљено веома „флексибилно тржиште рада“ (што треба читати као нулту заштиту запослених) и да је потпуно прихваћено да је основна људска особина похлепа, без чијег уважавања нема економског развоја.

Према томе, нема говора о новом макроекономски надмоћном моделу од кога ваља учити. Реч је о западном моделу који је само прилагођен азијатској култури.

Тачно је да је надница у периоду од 25 година била ниска, тачно је да у Кини постоје бројни милијардери у УСД, тачно је да се веома подстиче предузетништво и свака врста приватне иницијативе.

Међутим, када говоримо о макроекономском моделу, онда треба поћи од основних поставки тзв. Вашингтонског консензуса, који представља окосницу неолиберализма, а то су: стабилност (ниска инфлација, мали или никакав буџетски дефицит, стабилан курс валуте), либерализација (каматних стопа, царина, дерегулација тржишта, отвореност и подстицаји за страна улагања), приватизација – а затим видети да ли је Кина те препоруке примењивала и у којој мери.

Пише: Бранко Павловић
субота, 02 децембар 2017 18:23

[ФСК](#)